

Къстиската исторя на черваната шапка

Коледна пиеса в няколко действия, написана от мен – Илиана П.

Действащи лица:

Разказвач	Майката на Червената Шапка
Веселият програмист	Бабата на Червената Шапка
Тъжният учен Сайънти	Вълкът
Учената Сайънтина	Трите прасенца
Духът на Коледа	Ловецът
Червената Шапка	Ловецът на приказки
Бащата на Червената Шапка	Брат Грим

РАЗКАЗВАЧ: - Добър вечер, прекрасна публика! Днес ще ви разкажа приказката за Червената ШАПЧИЦА. Ако бяхте детска публика, щяха да попитам Обичателите приказки, деца? А вие в хор щяхте да ми отговорите – ДАА! Е, да, ама сега не е ясно. Някои от вас обичат приказки, други са обичали преди. Чували сте тази приказка много пъти, в различни варианти. Вече ви е омръзнала, може би. Обаче всяка приказка си има истинска история. И обикновено хората не ги знаят. Сега ще ви разкажа за първи път Истинската история на приказката. И не само на приказката, а и на една друга Червена Шапка, ако ме разбирате. И защо точно около Коледа я разказвам? Защото това си е истинска коледна приказка, ако нямаше Коледния дух, приказката нямаше да я има, както и някои неща, с които тук присъстващите си вадим хляба! Който още не се досеща, ще разбере в края на нашата история.

Деца, - изинете – бивши деца, знаете ли кой е главният герой в приказката? „Черветата ШАПЧИЦА“ ли чувам? Грешите! Главният герой в

нашата история е бащата на Червената ШАПЧИЦА.
Чували ли сте за бащата? Не. Сега ще чуете.

Историята ни започва някъде преди около 25 години.
Имаше тогава един програмист, когото наричаха
Веселият програмист. Защото ей така си
програмираше в шегги и закачки и нещата му се
получаваха. Обаче в тази декемврийска вечер, малко
преди коледния купон, Веселият програмист тъкмо
завършваше един проект. и си блъскаше главата
върху финалния щрих – какво име да измисли за него.
Искаше да е нещо специално! И весело, естествено.

СЦЕНА: Веселият програмист пред компютър

ВЕСЕЛИЯТ ПРОГРАМИСТ: - Какво да бъде? Вижте
DOS – тъпо, много тъпо, ама всички го знаят. Искам
да е нещо по-така! Веселина? Не, не става. Лорелай?
Защо пък Лорелай? Уф! Да приключвам и да ходя на
коледния купон! Я да погледна в семейните албуми,
може да има някакво хубаво име.

(рови из албумите, от там изпада стар ръкопис)

ВЕСЕЛИЯТ ПРОГРАМИСТ: - Какво е това? Писано е от пра-пра –пра дядо ми Сайънти!

РАЗКАЗВАЧ: - Оставяме за сега Веселия програмист да чете, после пак ще се върнем при него. Сега да видим какво прочете той в дневника на дядо си.

Пренасям ви в 18-ти век, в лабораторията на дядо Сайънти.

Тогава Сайънти, наричан Тъжният учен, беше млад и много тъжен. Тъжен, защото измисляше всякави неща, но си нямаше никого и на всяка Коледа беше сам. Както и на тази Коледа..

СЦЕНА: Тъжният учен седи сам в лабораторията и прави опити. До него има бутилка и недопита чаша.

Във въздуха се носят изпарения

ТЪЖНИЯТ УЧЕН: - Всяка Коледа е все така. И това да свърша и онова, а празникат заминал . Асистентката ми Сайънтина остави пълна каша и каза, че отива при

семейството си. Всъщност аз няма с кого да празнувам. Пък и какво ли да празнувам. Тъпата Коледа, просто един ден. Какво са се захилили всички, пеят, ядат ... Тъпо. Мразя Коледа.

(блясва светлина и се появява Духът на Коледа.

Тъжният учен е стъписан)

ТЪЖНИЯТ УЧЕН: - Какво става, умрях ли?

ДУХЪТ НА КОЛЕДА: - Ти ме повика. Каза „Мразя Коледа“. Това е паролата ми. Появявам се на всеки, който заяви, че мрази Коледа. Не се страхувай, Аз съм Духът на НЕЗАБРАВИМАТА Коледа. Трябва да дойдеш с мен, повярвай, важно е за теб, важно е и за други хора!

(Духът на Коледа хваща за ръка уплашения тъжен учен и излизат)

РАЗКАЗВАЧ: Да видим къде попадна нашият Тъжен учен. Духът на Незабравимата коледа го отведе в Стори бук – страната на приказките. В тази страна има много приказки, някои от тях още неоткрити. Духът отведе Тъжният учен над Тъмна гора и спря до светла къща. Там живееха мъж, жена и тяхното момче. Мъжът и жената му напомняха на някого ... Той се заслуша в разговора им. Много от думите там му бяха неизвестни и странни, но той запомни всичко, защото все пак беше учен.

СЦЕНА: Къща, майка, баща и момченце. Бащата човърка с някаква отверка, майката готви нещо.

Момченцето играе на компютърна игра. То е нахлупило червена шапка, с която не се разделя.

МАЙКАТА (готви нещо): Скъпи, ъпгрейдна ли процесора на фурната? Този софтуер нещо не ми се получава.

БАЩАТА: Само да фиксира фирмуера на рутера на майка ти. Тя ми изпрати мейл, че файърволът ѝ не работи добре.

МАЙКАТА: (обръща се към момчето) - Червена Шапке, малкият ми администратор! Баба ти има нужда от помощ за файърула. Остави този майнкрафт и се погрижи за сигурността на баба си, тъкмо ще се подготвиш и за изпита.

ЧЕРВЕНАТА ШАПКА: Тъкмо си построих къщата мамо! Добре, давай!

МАЙКАТА: Вземи това TCP/IP пакетче и го занеси на баба си, дето се хоства отвъд дебрите на големия тъмен нет. Но не се доверявай на непознати рутъри и

не спирай да браузваш по пътя, че опасният хакер Големият Лош Вълк отдавна търси пробив в секюритито ни.

РАЗКАЗВАЧ: - И така, взел пакетчето Червената качулка и тръгнал из дебрите на нета - от рутер на рутер - към хостинга на Бабата. Но му доскучало.

ДЪННН- звук на Вайбър съобщение

ЧЕРВЕНАТА ШАПКА:

Я да видим, има ли Wi-Fi тук. Ха! Даже не е заключен. Охохо, Трите прасенца ми пише.

РАЗКАЗВАЧ: . На

Трите Прасенца прякорът му бил такъв,

защото тежал 170 кг. и не можел да се надигне от стола си без чужда помощ, но всичко било наред, защото така и така столът му бил позициониран на идеалното

място - пред компютъра, а освен това бил на колелца, та можел лесно да се придвижва и до хладилника.

ЧЕРВЕНАТА ШАПКА: Трите Прасенца се хвали на всички с новата си тухлена версия файървол, която за разлика от предишните сламена и пръчкова версии, била абсолютно непробиваема.

RedHat: Hi, shishko!

Zpigs: Maraba!

RedHat: Sega neam vreme za chat, shtoto byrzam kum babata da i dostawq 1 paketche.

Zpigs: Whatever...

RedHat: Btw, wsichko towa da si ostane mejdu nas, OK?

Zpigs: Whatever, seginka shte go postna w neta.

RedHat: LOL. C U.

*** RedHat has left #****

РАЗКАЗВАЧ: Но не щеш ли разговорът им бил подслушван от опасния хакер с прякор Големият Лош Вълк, които тутакси започнал да спами Червената ШАПКА, за да го забави.

ВЪЛКЪТ: Този администратор ми падна в Wi-Fi-я.

Сега да хакна бабата

РАЗКАЗВАЧ: Вълкът избързал към хостинга на Бабата и преодолял файъруола ѝ, маскирайки IP-то си през проксито на Червената ШАПКА. Влезнал той в хостинга на Бабата, изкопирал цялата секретна информация, подобрил рекорда ѝ на Minecraft и я архивирал.

РАЗКАЗВАЧ: В това време Червената ШАПКА, който вече успял да пренасочи флуда към сървъра на Microsoft, стигнал до хостинга на бабата и се логнал.

Сцена: Къщата на бабата, вътре чака Вълкът, маскиран кат о бабата, широко отворил уста, за да погълне Червената ШАПКА. Момчето го залива с въпроси и не оставя бабата, т.е. вълка, да се доизкаже.

ЧЕРВЕНАТА ШАПКА: Хай, баби!

ЧЕРВЕНАТА ШАПКА: - Бабо, бабо, защо си се кирилизирала с FlexType?

ВЪЛКЪТ: - За да те....

ЧЕРВЕНАТА ШАПКА: - Бабо, бабо, а защо пишеш на фонетична а не на BDS?

ВЪЛКЪТ: - За да те....

ЧЕРВЕНАТА ШАПКА: - Бабо, бабо, а защо ти е толкоз смотан файъруола?

ВЪЛКЪТ: - За да те....

ЧЕРВЕНАТА ШАПКА: - Бабо, бабо, а как успя да направиш толкоз добър рекорд на Майнкрафт?

(На Вълка му писнва и изревава)

ВЪЛКЪТ: Млъквай, че съм гладен!

(архивира ЧЕРВЕНАТА ШАПКА)

РАЗКАЗВАЧ: В този момент, обаче, се появява ЛОВЕЦЪТ, който вече бил в пенсия и по цял ден играел на GTA. От време на време с бабата отскачали до кварталния клуб да поцъкат. Вълкът понечил да архивира и него но му излязло съобщение за грешка -

не му достигнала оперативна памет. В това време Ловецът без много да му мисли извадил код за специална операционна система LUPUS, оперирал вълка и възстановил ШАПКАТА и бабата.

ЧЕРВЕНАТА ШАПКА (изнемощяло): Бабо, подозирам, че сме заразени с вирус. Остава ми само 1% жизненост. Имаш ли бонбони?

БАБАТА: Имам нещо много по-добро. С последната пенсия поръчах пълната версия на McAfee и тъкмо ми го доставиха!

(Ловецът носи две кафета и двамата се съвземат)

ЧЕРВЕНАТА ШАПКА: А сега да ти оправим файъруола, баби! Сейфти фърст!

ЛОВЕЦЪТ: Чудесно, после може да поиграем.

БАБАТА: Ще те бия, естествено

ЛОВЕЦЪТ: Гледай само да не чийтваш!

(Тримата излизат бъррейки и смеейки се)

СЦЕНА: Стаята на Тъжния учен. Захлупил е лице върху масата. Надига се и се оглежда.

ТЪЖНИЯТ УЧЕН: (облекчено) Ха, прекалил съм с алкохола и джойнта. Или от изпаренията ще да е. Слава богу, сънувал съм! Мислех, че полудявам. А съм сънувал някакви странни хора и странни думи. Странни, но бяха много щастливи, бяха заедно. И защо ми се струва, че ми бяха някак си познати!

(На вратата се чука)

ТЪЖНИЯТ УЧЕН: Отдавна никой не е чукал на тази врата. Особено на Коледа. Кой ли е? Да не би да е следващия дух?

(отваря вратата. На прага е асистентката Сайънтина)

ТЪЖНИЯТ УЧЕН: Сайънтина! Не трябваше ли да си при роднините си?

САЙЪНТИНА: Честита Коледа, Сайънти! Всъщност аз (Сайънтина погледжда надолу и зпристъпва от крак на крак) - ... нямам семейство. Така казвам, за да не ме съжالياваш.

РАЗКАЗВАЧ: Сега Тъжният учен се сетил от къде са му познати хората от съня му – бащата бил самият той, а майката на Червената шапка поразително приличала на Сайънтина. Той веднага разбрал какво трябва да направи

ТЪЖНИЯТ УЧЕН: *(Гравва от масата една тел, свива я на пръстен и пада на колене) Сайънтина, ще се омъжиш ли за мен?*

(Асистентката започва да кима утвърдително и двамата се прегръщат непохватно)

РАЗКАЗВАЧ: Тъжният учен вече не бил тъжен, защото не бил сам, в чест на коледния сън, който променил живота му. След година нарекъл дъщеричката си Червената Шапчица. „И заживели дълго и щастливо“. Мисилте че това е краят на историята. Не, съвсем не! Чуйте най-важната част.

СЦЕНА: Тъжният учен пише

ТЪЖНИЯТ УЧЕН: Всичко запомних и записах, нищо че думите са ми непознати. Тази история звучи налудничаво, но трябва да я споделя. Ще ме помислят за болен, нека да я разкаже някой друг. А този ръкопис ще запазя в семейния албум.

САЙЪНТИНА: Скъпи, имам идея. Разбрах, че наоколо обикаля ЛОВЕЦ на приказки Брат Грим. Може да споделиш на него.

(влиза Брат Грим, поразително прилича на ЛОВЕЦА от съня)

ТЪЖНИЯТ УЧЕН: Не съм ли те виждал някъде?

БРАТ ГРИМ: (смее се) Не мисля. Просто лицето ми е стандартно.

(Тъжният учен започва да разказва историята и ръкомаха)

БРАТ ГРИМ: (*започва да пише приказката, както всички я знаят*): Имало едно време едно момиченце, наричали го Червената Шапчица. Един ден майка му го помолила да занесе храна на болната си баба

(*приключва с ръкописа и се обръща се към Тъжния учен*) Момче, а хонорарът ти?

ТЪЖНИЯТ УЧЕН: Хонорар ли? „Червената шапчица“ ще бъде винаги FREE!

СЦЕНА: Отново в наши дни, Веселият програмист е на бюроти си, затваря ръкописа и скача!

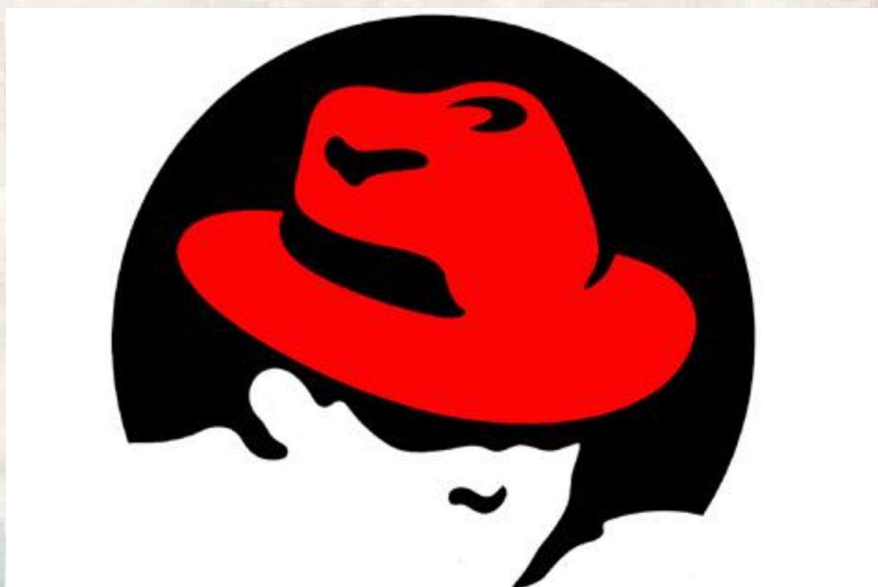
ВЕСЕЛИЯТ ПРОГРАМИСТ: ТОВА Е! ЕВРИКА!

Открих името! Пра-дядо ми е писал това за мен.

Операционната система ще се казва LUPUS ...

РАЗКАЗВАЧ (вметва): ... незнайно защо LUPUS се превръща в LINUX по-късно ...

ВЕСЕЛИЯТ ПРОГРАМИСТ: ...а моят проект ще се казва RED HAT! И ще бъде FREE!

--- КРАЙ ---